

štirideset let za vse avstrijske narode, posebej pa še za slovenski narod, ter h koncu svojega govora zakliče Njih veličanstvu presv. cesarju trikrat živio, topiči so se v tem na bližnjem hribu oglasili ter gromoviti živio še povekšali, godba pa je zasvirala cesarsko himno. S tem pričela se je slavnost, navdušeni govori in iskrene napitnice vršile so se ena za drugo, vmes pa je pevski zbor nas prav izborno kratkočasil s svojim ubranim petjem. Tako nam je hitro potekel čas in prišla je hladna noč s svojo temno odejo, na bližnjem hribu začele so rakete švigati v zračno višavo, pod hribom blizu slavnosti prižgal se je umetaljni ogenj ter v raznih barvah čarobno razsvetljeval nočno tmino. — Bilo je že pozno v noč, ko smo se spomnili, da je že čas za odhod. Segli smo si še edenkrat v bratovsko roko ter se podali proti domu z željo, naj bi milostljivi Bog našemu milemu vladarju dal še živeti mnogo let do skrajne meje človeškega življenja. D.

Iz podnožja slov. Pohorja. (Občni zbor.) [Konec.] Večina je uže mislila, da je Vuhreško podružnico zadušila nemčurska sapa. Toda nenkrat je ona na novič oživila z novim odborom dne 23. septembra. Ta dan zbralo se je v g. Pahernik-ovi hiši v precejšnjem številu gostov iz obližja, posebno pa iz trde v slovenščini, kakor „Kapa“, stoječe Ribnice. Praznovala je podružnica tukajšnja 40-letnico Njih veličanstva Franca Jožefa I. V jedrni in zanimljivi besedi povedal nam je preč. g. dekan Jazbee najvažnejše dogodke iz vladarstva cesarjevega. Povzdignil je posebno njegovo dobrotljivost, radodarnost za cerkve in šole, za razna društva itd. Postavil nam je Njih veličanstvo našega cesarja za vzgled delavnosti in tudi pravega kristjana. Zakaj naš cesar ni, kakor novošegni nazovi-olikanci, malomaren ali bolje „nič maren“ za krščanske zapovedi in dolžnosti, marveč kjer koli je, bodi si doma ali na potovanji, povsod gre o praznikih in nedeljah k sv. maši. Tudi sv. spovedi se ne izogiblje. Posnemajmo ga, vrli Slovenci, saj smo mu bili zmirom verni in vdani, kakor pesnik Jovan Vesel-Koseski poje: „Hrib in hrast se omaja, — Slovincu zvestoba ne gane!“ Po trikratnem „živeli“ presv. cesarju Francu Jožefu I. nagovoril je goste župnik Remšniški, steber Slovencev v tem okraji, gosp. J. Ž. Razložil nam je znamenitost „družbe sv. Cirila in Metoda“ za nas Slovence, posebno tukajšnje in nevarnost, katera nam preti od „pruskega šulvereina“. Ta ima povsod vže tukaj „svoje kremplje“ zravno pri šolah in drugih društvi, katera bi mu naj pomagala v ponemčevanju slovenskega naroda. Povedal nam je tudi način, kako naj delujemo za to družbo. Opisal je žalostno stanje šolsko za tukajšnje Slovence ter povedal namen, zakaj vplačujemo vsi, kateri se damo vpisati v to

družbo. Celi svoj govor vedel je gospod govornik s prav umestnimi recili prav dobro zabeležiti. Po trikratnem „slava“ na „družbo sv. Cirila in Metoda“, vpisali so se v družbo neki novi udje. Izbral se je novi odbor enoglasno. Izrekla se je zahvala prejšnjemu, posebno velikemu dobrotniku in bivšemu predsedniku J. Paherniku mlaj. On je preobložen z drugimi raznimi opravili ter je odložil predsedništvo. Ko so se še neki udje o tem in onem pomenili in izrazili željo v kratkem se spet sniti, razšli so se veseli brez „plesa do belega dne!“ in ž njimi tudi Zadrebčan.

Iz Ptujca. Nekdaj vsegamogočnemu in za tega voljo jako prevzetnemu dr. Strafelli prodali so Leskošekovi dediči 12. t. m. veliki del posestev vsled eksekucije. Ker so mu grajščine in posestva na Hrvatskem že pred prodali, ostalo pa še pride 24. t. m. na boben, bode kmalo rešen vseh skrbij. Ker ima ta gospod odzdaj več časa kakor ga je imel svoje dni, lahko bi ga Ptujčani spet si naredili za župana in ravnatelja pri hranilnici. Ali ga zdaj ne marajo? Kje so prijatelji v sili in stiski?

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Včeraj, dne 24. oktobra so se drž. poslanci sešli na novo, jesensko zborovanje. Dela jim ne manjka, naj glasneje bodo pač. kakor po navadi, razprave o drž. proračunu za prihodnje leto in mogoče, da tudi v razpravi o ponovljenji vojaške postave. Nemški liberalni poslanci upajo, da spravijo v tem grofa Taaffe in z njim sedanje večino v drž. zboru na tla ter da splezejo njih veljaki na minister-ske stole. Mogoče je vse. — Na poti iz Rima je prišel zadnjo nedeljo pruski princ Henrik, brat cesarja Viljema, na Dnnaj ter je bil, kakor poprej nemški cesar, gost presvitlega cesarja. Imel je tu par lepih dni, potem pa se je vrnil domov, v Darmstadt. — Naši nemški sosede, Gornji Štajarci, so imeli v tem meseci na večih krajih zborovanja in so jim njih konservativni poslanci na drobno razkazovali, česa da so ali pa jim še želé dobiti prej v dež. in sedaj v drž. zboru. Če sodimo po govorih princa Liechtensteina in drugih poslancev, ni misli, da odstopijo od verske šole, liberalci bi to se ve, da najrajši videli. — V Celovci ima dne 14. novembra tamošnja podružnica sv. Cirila in Metoda cesarjevo slavnost in družba sv. Mohorja odkrije prav isti den spomenik na grobu msgr. Andreja Einspielerja. — Za Koroško nastavi se za naprej 5 novih avskultantov na c. kr. okr. sodnijah, njim bode znanje slov. jezika potreba. No nekaj je to in čudno, da še pride le sedaj v dotičnih krogih izpoznanje, da sodnik ne velja, če ne zna jezika, ki ga govori ljudstvo, s katerim ima opravka. — Kranjski dež. zbor še je le

pondeljek, dne 22. oktobra, sklenil svoje delo. Letos so bile v njem skoraj vse seje mirne, le dve, trikrat so nemški poslanci nekaj pozaržljali pa jim ni bila prav resnica, saj se večina slov. poslancev ogiblje z vso skrbjo vsega, kar bi vtegnilo napeti nemške živce. Brž pa je tudi tako najbolj prav. — Sadna razstava v Ljubljani se jim je dobro obnesla in se je sadje, ki je bilo na razstavi, včeraj, dne 24. oktobra, vse razprodalo. — Slov. dekliška šola v Gorici, ki jo vzdržuje društvo „Sloga“, šteje sedaj 94 otrok, v otroški vrt pa je 50 otrok vpisanih. — S Primorja podajo se sedaj še po gostem revna dekleta čez morje v Aleksandrijo in večni Bog vedi, česa tam iščejo. Resnica pa je, da taka ženska, če se povrne še kedaj domov, ni več nič kaj prida doma. Tej razvadi bode pač treba zapreti vrata! — Mestni zastop v Trstu misli „častno“ pozdraviti društvo „pro patria“, ko ima le-to svoje zborovanje 11. novembra. Druga pač tu ni mogoče, saj „gliha vkup štrih“, — Hrvaška stranka prava ima le malo število dež. poslancev ali še ti niso jedini v tem, kako naj se ravna jo nasproti „narodni“, po pravem le madjaronski večini v saboru ali dež. zboru v Zagrebu. Nesloga je pač stari greh slov. ljudstev! — Ogerski minister, Koloman Tisza, se hvali, da je proračun za poslednje leto jako ugoden ter da bode k malu konec primankljaja. Mi verjamemo, da je vse lepo, toda brž ko ne le na papirji, na konci leta bode pa blizu vse drugače.

Vunanje države. V Rimu je sedaj zopet tiho. Veselje o času, ko je bil nemški cesar v ozidji mesta, je bilo na oko veliko, vendar pa se trdi, da ga je bilo veliko le bolj „na silo“. Kralj Umberto se je vrnil k malu, ko se je nemški cesar odpeljal, nazaj v mesto Monza. Vidno je, da se v Rimu ne čuti prav doma, v tem tudi posled ne bode lahko drugače, kajti „Večno mesto“ gre po pravem le sv. Očetu in prihod nemškega cesarja v tem ni in ne more preobrniti reda. — V Madridu, glavnem mestu katoliške Španije, pričakuje se den na den novo ministerstvo ali ni še gotovo, da pride do tega, kajti doslenje ima še veliko veljavnih poslancev za se. — Na Francoskem iztrgava sedanja vlada čedalje več šol kat. cerkvi in nič ne pomaga, če se tudi upirajo zoper to stariši sami. Vlada ima moč in kjer ji ne gre z lepa, dela pa jim silo. Tako je bilo une dni v mestu Versailles, s silo so vzeli otroke iz šole čč. usmiljenih sester ter so jih potem „gnali“ v posvetno šolo. Grof Bismarck se je precej potem, ko se je vrnil s svojim cesarjem iz Rima, podal v Friedrichsruhe k očetu, knezu Bismarcku. Tam ostane nekaj dni, da si odpočije ter poroča očetu, kako in kaj je bilo na tem imenitnem potovanji. Bo-li železni kancelar zadovoljniji s tem potovanjem, kakor je bil s potovanjem v Rusijo? Človeku bi bilo skorej ljubše, če mu

ne bode srce preveč zadovoljno. — Ruski car in carica sta še vedno v Kavkaškem pogorju, vidno jima dé dobro bivanje pri nepokvarjenem gorskem ljudstvu. — Bolgarija je sedaj precej na miru in zato dela vlada najbolj na to, da si vredi dež. blagajnice in hvali se, da letos ne bo veliko primanjkljaja. — Turčijo nago-varja italijanski poslanik, grof Blanc, naj se pridruži tripelalijanci, t. j. zvezi Avstrije, Nemčije in Italije ali grof nima sreče, kajti sultan se boji, da pride potem v zamero pri Rusih in ta mu je nevarniša, kakor katere druge države. To je že resnica. — Srbski kralj se je vrnil z Dunaja v Beligrad in misli se, da stoji po-slej sedanje, Ristićevo ministerstvo trdneje, kakor le kedaj poprej. Drugi pa imajo o tem čisto drugo, nasprotno misel. No bodi temu, kakor že koli, prijazno ostane najmlajše kraljestvo svoji stari sosed, Avstriji. — Grška kraljica se je vrnila domov, v stare Atene in ostane po-slej doma, kajti 25letnica vladanja kralja je blizu. — Na obalih Afrike so zajeli veliko la-dijo, polno vjetih zamorcev. Bilo jih je 86, iz-med njih pa je troje jih dobilo v boji smrtno rano.

Za poduk in kratek čas.

Spominčica „Nezabime“.

(Pripovedka iz Slov. goric.)

Nabira vojakov je bila. Vzeli so v vojake tudi jedinega sinu uboge vdove. Miroslav, tako mu je bilo ime, je žaloval, da mora ljubo mater zapustiti. Mati je dejala: „Sinko moj, le hodi v Božjem imenu med vojake, saj znaš, da Bog zapoveduje — cesarja ubogati v vseh re-čeh, na-me pa ne zabi, „spominčico“: „Neza-bime“ si vzami s seboj k vojakom, in ako treba tudi v boj!“ Mati in sin se poslovita in on odide ves žalosten proti odkazanemu mestu.

Miroslav je verno služil cesarja. Vsi ga ljubijo in spoštujejo radi hrabrosti, pobožnosti in značajnosti.

Nekoč pa pride nenadoma list do Miro-slava. Bil je od matere. V listu mati sina po-zivlje domu, ker leži na smrtni postelji; zabi-čavlje mu: „Ako ljubi mater svojo, naj si iz-prosi dovoljenje za odpust, da pride k bolni materi“. Na koncu je stalo ime spominčice: „Nezabime“.

Miroslav prosi, pokazavši oni list, a ni dobil dovoljenja obiskati mater.

Pride drugo pismo. Tudi sedaj prosi za-stonj. Miroslava je trla velika žalost pri tem, premišljeval je na vse strani, kakó bi jo ukren-il, da bi obiskal mater. Konečno sklene za nekaj dni — ubegniti.

Kar je sklenil, je storil. Postal je torej begun. Prišel je srečno domu. Matere ni več